

OBRUSZENIE (4) sb n

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w ob-).

sg N obruszeni(e) (1). ◇ G obruszenia (2). ◇ L obruszeniu (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde brak.

I. Rzeczownik od „obruszyć się”: *oburzenie, rozgniewanie się; poruszenie; commotio* Modrz, Cn; *ira* PolAnt; *concitatio, impetus, impulsio, irritatio, motus, permotio* Cn (3) : w niektórych obaczono/ iż nie tak cudza omyłką/ czym oni rzecz śwą fárbią. ále zazdrość dawa iym do rołtyrkow drogę. Ciężkie to záprawdę obrufzenie [*animi commotio*] ModrzBaz 65.

W połączeniu szeregowym (1): Y wytrácił ie Iehowá z ziemie w gniewie/ w zápalczywości/ y w obrufzeniu wielkim [*in furorę, et in fervore et in magna ira*]/ y wyrzucił ie do ziemie cudzey *BudBib Deut 29/28*[27].

W charakterystycznych połączeniach: obruszenie ciężkie, szkodliwe, wielkie.

Szereg: »gniew a obruszenie« (1): A tak bez gniewu á bez szkodliwego obrufzenia siła łobie rozumny człowiek/ y krzywdy/ y káżdey rzeczy inżey/ nágradzić może *RejZwierc 77*. [*Ponadto w połączeniu szeregowym 1 r.*]

II. Rzeczownik od „obruszyć”: *obraza, znieważenie [czyje]* (1) :

Wyrażenie przyimkowe: »bez obruszenia« (1): náukę mamy iż imo wśzythko winniłmy posłufzni być Pánu/ A wśzákoż y zdrowia śwego szánowác iefli to może być bez obrufzenia Pánłkiego *BibRadz I 138c marg.*

Synonimy: I. gniew, obrażenie, oburzenie, rozgniewanie; II. obraza, obrażenie.

Cf **OBRUSZYĆ, OBRUSZYĆ SIĘ**